

Bilag 3.

DANMARKS AUTOMOBIL-FORHANDLER-FORENING.

Den 19. februar 1971.

I betænkning af 28. maj 1969 henstillede det til behandling af forslag om konkurslovsændring nedsatte folketingsudvalg, at *det snarest blev taget op til overvejelse*, hvorvidt statskassens panteret (separatistret) efter vægtafgiftslovens § 14, stk. 2, burde opretholdes.

I betragtning af de besværligheder og urimeligheder, den nævnte bestemmelse til stadighed forvolder branchens udøvere og bilejerne med, for den sags skyld, vil det nu, hvor vægtafgiftsloven på ny er til revision, være naturligt for os så kraftigt, det er os muligt, at anmode om, at man benytter lejligheden til at få bestemmelsen fjernet.

Statens krav på vægtafgift påhviler den, der på afgiftens forfaldstid er ejer af køretøjet, jfr. vægtafgiftslovens § 10.

Ifølge den oprindelige lovs § 14, stk. 1, var statskassen for denne afgifts vedkommende privilegeret fordringshaver i skyldnerens konkursbo, en fortrinsret, som blev ophævet i 1969 i forbindelse med den generelle ophævelse af statskassens konkursprivilegier.

At konkursprivilegiet blev ophævet, var imidlertid for vægtafgiftens vedkommende i praksis uden nogen som helst betydning, eftersom statskassens panteret efter vægtafgiftslovens § 14, stk. 2, blev opretholdt.

En panteret indebærer jo en fortrinsstilling, der i konkurstilfælde er langt bedre end det ophævede privilegium. Det bag ophævelsen af statskassens konkursprivilegium liggende ønske om at stille statskassen på lige fod med almindelige fordringshavere er altså ikke efterkommet for vægtafgiftens vedkommende.

Når foreningen nu så indtrængende henstiller, at statskassens nævnte fortrinsret ophæves, har det ikke alene sin begrundelse deri, at bilbranchens udøvere sammen med andre eventuelle kreditorer, herunder også

lønmodtagerne, gennem denne panterets fortsatte opretholdelse generelt bliver dårligere stillet end statskassen i konkurstilfælde, et resultat, der klart må formodes at være i uoverensstemmelse med hensigten bag de førnævnte konkurslovsændringer m. v.

En speciel begrundelse for netop automobilforhandlernes ønske om bestemmelsens ophævelse må søges deri, at statskassens fortrinsret gennem panteretten ikke alene tilsidesætter automobilforhandlernes krav som almindelig kreditor, men endog tilsidesætter hans ejendomsforbehold som afbetalings sælger eller hans tilbageholdelsesret som reparatør — eftersom statskassens lovbestemte panteret også går forud for disse „tinglige“ rettigheder.

Det tør vel nok siges, at denne tingenes tilstand ligger meget langt fra den ønskede ligestilling mellem kreditorgrupperne.

De *praktiske besværligheder* i det daglige tæller dog nok mest i denne sammenhæng.

Statskassens fortrinsret gennem panteretten medfører således ikke sjældent, at den automobilforhandler, der tager et køretøj *i bytte*, eller som får et på afbetaling solgt køretøj *tilbage*, kommer i knibe i den forstand, at han tvinges til at betale den vægtafgift, der ifølge lovens § 10 påhviler den tidligere ejer, der på forfaldstidspunktet havde køretøjet indregistreret — for lastvogne undertiden for 2 kvartalere — og altså et meget betragteligt beløb.

På det tidspunkt, hvor politiet går i gang med inddrivelse af vægtafgiftsrestancen, er køretøjet i de ovennævnte tilfælde imidlertid i reglen videresolgt, og politiets henvendelse om afgiftsrestancen tilgår den nye registrerede ejer. Denne „reklamerer“ herefter til forhandleren, der så ud fra sin hjemmelspligt kommer til at betale, da den egentlige debitor — den tidligere ejer — i reglen er